

ATT VÅGA GEMENSKAP – ATT VARA FÖRSAMLING

Nu har jag läst; skrattat högt och gråtit.

Jag har läst en viktig bok.

Livsviktig.

Den kommer ut på GAudete veckan före jul

och glädjebudskapet är det att den går att beställa redan nu.

Boken Vägen, Sanningen och Båten, sammanställd och redigerad av författaren Anne-Mette Pleijel Johnsson, är mitt absoluta julklappstips till alla som från insidan vill lära känna vad det är att vara församling så som det var tänkt: Att som kyrka faktiskt vara gemenskap – där allas lika värde levs ut i praktiken.

Här sker något

som vi inte får vara med om i vanliga församlingar,

där människor ofta hämmas

av jämförelse och blygsel.¹

Erfarenheten springer fram ur nordbor i några av 1450 grupper av människor i sammanlagt 84 länder världen över.

Det är de som utgör den ekumeniska öppna sammanslutningen Tro och Ljus² grundad av Jean Vanier³ som också grundat komuniteten l'Arche⁴ - där den i kyrksverige älskade författaren Henri Nouwen levde.

För att inte ta ut julen i förskott skulle jag helst vilja låta alla läsande julfirare själva beröras och inspireras av just det som var och en behöver ur detta alster, men jag vill för den hugade läsaren speciellt tipsa om berättelsen om den Sackeus som inte vågade komma ned från trädet.⁵

Mer säger jag inte. Det ska upplevas genom egen läsning.

Däremot vill jag förmedla varför denna bok är livsviktig: Flera av skribenterna berättar om helande upplevelser av att ha blivit välsignade av en utvecklingsstörd person – dessa som har den omedelbara Gudserfarenheten i sin kropp. Det är inte bara ett liturgiskt jultips till din lokala församling, men också en ledtråd in i varför Tro och Ljus har det som vi alla borde ha. Boken beskriver med ord hur människor som inte kan tala kommunicerar – med den känslans inkarnerade förmåga som vi andra oftast behöver träna oss i för att

¹ s 14.

² <http://www.troochljus.se/>.

³ <http://www.jean-vanier.org/en>.

⁴ <https://larche.org/en/web/guest/welcome>

⁵ s 54.

bli allt mer hela – allt mer Kristuslika. Bodil Sødal i Mariahuset⁶ i Oslo, beskriver den egna resan dit som att börja gå från huvudet till kroppen.⁷

Så vad är då att vara Kristuslik?

Idag kan vi vittna om vilken gåva han är för oss alla, varje dag. Han påminner oss om vad som är väsentligt i livet. Han är den som lever i nuet, helt nöjd. Han är sann. Han har aldrig baktankar. Han är aldrig beräknande. Han förstår inte ironi. Han försvarar sig aldrig. Han är öppen att ta emot oss var och en varje stund. Han är också barometer för hur klimatet är oss *andra emellan i familjen...*

Han inbjuder oss på ett särskilt sätt att älska honom och varandra. Han är den *som lär oss genom att "bara vara"*. Han är den starke, vi de svaga.⁸

Nej, detta är inte en beskrivning av Jesus utan av Johannes Karlsson utanför Falköping. På grund av sin utvecklingsstörning är han naturligt Kristuslik. Dessa känslomässigt högbegåvade människor har den omedelbarhet till vägen, sanningen och... som behövs för gudserfarenheten. De har genvägen. Vi andra får ta omvägen via att fullt ut känslomässigt våga vår egen sårbarhet och svaghet. Omvägen går via överlämnandet. Det är först när vi bejakat vår egen sårbarhet som vi kan våga ha fullt fokus på det starka och hela i var och en. Även i oss själva. Även i utvecklingsstörda.

... När hon (Kornelia) tar emot Jesus i nattvarden är hon ofta så lycklig *att hon skriker högt: "Jag är lycklig! Jag är överlycklig!"* Sedan vänder hon sig om och tittar djupt i ögonen på den som sitter bredvid och säger: *"Och du?"* *Många blir lite generade över hennes spontana sätt, andra börjar tänka: "Är jag verkligen lycklig?"* *En del känner sig träffade och kommer efteråt och frågar: "Varför är hon så lycklig, hon som är funktionshindrad och inte kan gå, skriker lite och inte riktigt passar in?"* Kornelia hjälper människor att reflektera över sin egen situation. *Hon säger ofta: "Mamma, jag är så lycklig att jag lever!"*⁹

För att ge ett ytterligare smakprov bara måste jag få dela med mig av Kornelias egen bön – för bönen och dess glädjealstrande förmåga som leder till att betona fest och firande, är ett fundament i Tro och Ljus.

⁶ <http://www.mariahuset.no/>.

⁷ s 61.

⁸ s 75, <http://troochljus.se/tra%20och%20ljus.html>.

⁹ s 94.

”Jag vill tacka Gud
att jag kan stå
när min assistent hjälper mig!”

Ett stort tack till er i Tro och Ljus i Uppsala, Stockholm, Floby, Göteborg och Lund samt i övriga Norden som sett till att denna bok kommit till och som visar oss andra vägen i riktning mot vad det egentligen handlar om att vara kyrka.

Susanne Grimheden

redaktör för Spirituality of Meeting - ett nätverk för fd assistenter i l'Arche av Jean Vanier.